א א מיי' פ"י מהל' איסורי

א מייי פייי מהכי היסורי ביאה הלייה סמג עשין רמב ולאוין קיא טוש"ע יו"ד סיי קלד סעי יד: ב ב מיי שם פ"ה הל"ב סמג

שם טוש"ע יו"ד סי" קפג

סערי א: ג מירי פ״ה מהלי אבות הטומאה הל״א:

בבית החיצון שנאמר ידם יהיה זוכה בכשרה

אבל הזב ובעל קרי יאינן מטמאין עד שתצא

מומאתן לחוץ ספיהיה אוכל בתרומה והרגיש

שנזרעזעו אבריו אוחז באמה ובולע את התרומה יומממאין בכל שהוא אפילו כעין

החרדל ובפחות מכן: גמ' א"ר מני בר פטיש

מאי מעמייהו דרבגן אמר קרא יאשה כי תזריע וילדה זכר עד שתלד במקום שהיא

מזרעת ור"ש ההיא דאפילו ילא ילדה אלא

כעין שהזריעה אמו ממאה לידה יור"ש מאי

מעמיה אמר ר"ל אמר קרא תלד ∘לרבות יוצא

יוצא דופן. על ידי סם נפתחו מעיה והוליאו את העובר לחוץ

ולעיל כו.ז, ב) ולעיל יג.ז, נ) [לעיל כו:], ד) [כריתות 1:], ד) [בכורות מו:], 1) [כריתות ט:], 1) רש"ל מ"ז, ה) לעיל כז., ע) וחולין נא: ע"ז כג:ן, י) הוריות ב: זבחים כו: פד. ע"ש, כ) ל"ל זכחים כו: פר. פיים, ל) כייכ ומיעכה, ל) [וע"ע מוסי לעיל ימ. ד"ה שליא], מ) גיי מהר"מ מן המעושרת וכן ולד קדשים מן המקודשת יליף שם קדשים מבכור מג"ש דאמו כל"ל. () ס"א ל"ג. רש״ה, ס) ל״ל בפ׳ ק״ק (דף

תורה אור השלם וְאַשְּׁה כִּי תִּהְיֶה זְבָה דְּם יְהְיֶה זֹבָה בִּבְשְׂרָה שִׁבְעַת ימים תהְיָה בְּנְפְּתָה וְּכְּל הַנְגַע בָּה יִשְׁמָא עִד הָעָרָב: ויקרא טו יט ב. דַּבֵּר אֶל בְּנִי יִשְׂרָאַל לִאמֹר אָשָׁה בִּי תוְרִיעַ לָאמֹר אָשָׁה בִּי תוְרִיעַ י אמו אשר בי נוויע נימים בימי נדת דותה העסמא: ויקרא יב ב האקריבו לפני יי וכפר עליה וטהרה ממקר דמיה עליה וידי בימיר בימיר ואת תורת הַיּלֶדֶת לַזְּכָר אוֹ לנקבה: לְּבֶּבְרֵה: וויקרא יב ז 4. צו אֶת אַהַרֹּן וְאֶת בְּנְיוּ לָאמר זאת תּוֹרֶת הָעלְה הִמּוְבַּח בְּל הַלִּיְלָה עֵל הַבָּקָר וְאֵשׁ הַמִּוְבַּח תּוּקָר הַבָּקָר וְאֵשׁ הַמִּוְבַח תּוּקֵר

גליון הש"ם מתני' וימי מהרה. ע"ל לו ע"ל תד"ה הילכתל: שם היה אוכל בתרומה.

הגהות מהר"ב רנשבורג

תנינא דהעולה. נ"ב עי" ובחים דף פד ע"א תוס' ד"ה ואת כו' מה שתמה שם עליהם בעל בפ"ק דובחים דף כד. ל"ל יד ויעו"ם בתום׳ ד"ה הג"ה:

מוסף רש"י

י ואין חייבין עליו קרבן. לידה (ע"ז כג:). הרי זה בילוד. ויש לו טומאת שבעה לוכר ושבועיים לנקבה וכן ימי טוהר וקרבן (שם). שנזדעזעו אבריו. שנעקר זוע מגופו, אוחז באמה. שלא יצא הזרע עד שיבלע את שנח ינח החלש על שיכנים חת התרומה שבפיו (לעיל יג.). כעין שהזריעה. כלומר דנימות כולע (לעיל בז.). אמר קרא תלד. ואם נקנה מלד, הוה ליה למכתב ואם נקנה היל (כריתות ז:). לרבות יוצא דופן. דהוי לרבות יוצא דופן. להוי לידה מעליא ויושנת עליו ימי טומאה וטהרה (בכורות מד:). זאת תורת היולדת. כל היכא דכתיב תורת משמע לביס וכנות מיו. יכול רביס (כריתות מיו. יכול תביא על לידה ועל זיבה כאחת. קרבן אחד, כגון באחת א ימים בימי זיבה ברחמה ג' ימנים ביתי דיבה והפסיקה רביעי וילדה בממישי, הרי זו יולדת בזוב כדאמרינן בנדה (לו:) דבעי שתפסוק מן הזוב סמוך ללידה ואם לא פסקה ודאי דם ממתת הולד ואינה יולדת נזוג (כריתות שם). אלא יולדת כו' דאכלה חלב. יודדת כו? דאכהה חדב. מהיכא מיסק דעמיה דעל הלידה ועל הזיבה קרבן אחד, דאינטריך קרא למעוטי, הא ודאי אכלה חלב וילדה מי

שכבת זרע מגופו: גבו' אלא כעין שהוריעה. כגון נימוק הולד כדאמר בהמפלח (לעיל כו.) שליא בביח הביח טמא כו׳ רבי שמעון אומר הולד נימוק ואמר בגמרא [לעיל כז:] מודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה ויליף טעמא מהכא אבל רבנן לא לריך להו קרא להכי דהא לדידהו כיון דאמרי הבית טמא לית להו נימוק ופשיטא דאמו טמאה לידה: סלד. ואם נקבה חלד דמלי למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים: לחייב על כל בן ובן. שאם טבלה לאחר י"ד לנקבה ושמשה ונתעברה וילדה לאחר שמונים מביאה שני קרבנות: תורת היולדת. משמע תורה אחת ליולדת ולדות הרבה: שלפני מלחת. ילדה עכשיו וילדה לאחר שמונים קמא הוי לפני מלאת ובתרא הוי לאחר מלאת: **זאת**. משמע כמו שמפורש בענין קרבן אחד לולד אחד: הני מילי. דאין מביאה על שלפני מלאת ולאחר מלאת קרבן אחד: בתרי עיבורי. שילדה וחזרה ונתעברה בתוך ימי טוהר וילדה לחחר שמונים: כגון יהודה וחזקיה. דאמרינן בהמפלח (לעיל כז.) שנשתהא אחרון אחר הראשון ג' חדשים: מודה ר"ש. ביולא דופן: שחינו קדוש. קדושת הגוף אלא כשאר קדשים שקדם מומן להקדשן דלח קדשי אלא כעלים וכאבנים לדמיהם ויולאין לחולין ליגזח וליעבד: לידה לידה. כתיב בקדשים (ויקרא כב) שור או כשב או עז כי יולד וכתיב בבכור (דברים טו) אשר יולד: מאדם. לענין טומאה וטהרה דכתיב וילדה זכר: אמו מאמו. בבכור כתיב (שמות כב) שבעת ימים יהיה עם אמו ובקדשים כתיב (ויקרא כב) והיה שבעת ימים תחת אמו: שלן אם בהמת קדשים פיגול נותר וטמא. אם בתרוייהו כתיב אמו ותרוייהו בהמת קדשים ופגול ונותר וטמא נוהג בהם לאפוקי אדם דליתיה בכל הני: פשוט. אדם משתעי בין בפשוט בין בבכור וכן קדשים הוו פשוטים. ובין באדם ובין בקדשים לא משתעו בזכרים לחודייהו טפי מבנקבות לאפוקי בכור דליתיה אלא בזכרים. ותרוייהו בין אדם בין קדשים לא הוו קדושין מאליהן אבל בכור קדושתו מאליו. ובין קדשים ובין אדם לא הוו מתנות כהונה כגון שלמים

לבעלים הן לאפוקי בכור דהוי ממתנות כהונה: דמסייע ליה לרבי יוחכן. דאמר דמודה ר"ש ביולא דופן דקדשים: ואת סורת העולה היא העולה. שנשחטה

ומהאי קרא נפקא לן בזבחים (כו:) פסולין שאם עלו לא ירדו דכתיב וויתרא וז על מוקדה משתעלה חוקד וכתב רחמנא זאת דמשמע מיעוטא כלומר זאת אם עלתה לא תרד אבל אחרת אע"פ שעלתה תרד וכתיב היא דמשמע מיעוטא וכחיב העולה דמשמע העולה עולה כשרה ולא פסולה. והני תלתא מיעוטי ממעטי הני תלתא פסולי:

דופן ורבגן האי מבעי ליה לרבות מוממום ואנדרוגינום דסלקא דעתך אמינא זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא מומטון נפקא ליה מדתני בר ליואי דתני בר ליואי לבן לבן מכל מקום לבת לבת מ"מ ורבגן האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב על כל בת ובת ורבי שמעון נפקא ליה מדתני יתנא קמיה דרב ששת ואת תורת היולדת ימלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול תביא על לידה ועל זיבה כאחת אלא יולדת דאכלה דם ויולדת דאכלה חלב בחד קרבן תסגי לה אלא יכול תביא על לידה שלפני מלאת ועל לידה שלאחר מלאת כאחת ית"ל זאת ורכנן אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת סד"א ה"מ בתרי עיבורי "(דחד הוי נפל) אבל בחד עבורא כגון ®יהודה וחזקיה בני ר' חייא אימר בחד קרבן סגי לה קמ"ל ישאינו בקדשים ישאינו מא"ר יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים ישאינו קרוש מאי מעמא גמר לידה לידה מבכור מה התם "פמר רחם אף כאן פמר רחם ולגמר לידה לידה מאדם מה התם יוצא דופן אף כאן יוצא דופן מסתברא מבכור הוה ליה למילף שכן אמו מאמו אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשום מפשום אלא מבכור הוה ליה למילף שכן אם בהמת קדשים פגול נותר וממא אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן

לידה לידה מבכור כדילפינן לענין קדשים בסמוך וי"ל דאי ונתרפאת: כל הנשים. לענין נדה: מטמאות. מכי אתא לאו קרא הוה דרשינן מתלד לרבות יוצא דופן כדדריש ר"ש: דם לבית החילון אע"ג דהעמידוהו כותלי רחמה: בכשרה. משמע בעין שהזריעה. פרש"י ולרבנן לא לריך קרא דהא סברי בהמפלת בתוך בשרה: לחוץ. בגמרא [מג.] יליף לה: שנודעועו אבריו. נעקר יומאה פוימי מומאה פוימי אין יושבין עליו ימי מומאה מהרה ואין חייבין עליו קרבן ⁶ר"ש אומר הרי זה כילוד יכל הנשים מטמאות

יוצא דופן. ממקום שמורעת. ואם תאמר למה לי קרא נילף

(לעיל כו.) דרובן אינם נימוקים ומיהו איצטריך להיכא דהושיטה חיה ידה במעי אשה י) ומעכב את הולד דטמאה : לרבנן וי"ל דתרתי ש"מי

קאמר דקדוש: גמר דידה דידה

מבבור. בפ' ולד חטחת (דף יג.)

במעילה גבי ולד המעושרת לא

ינק מן ש המעושרת יליף אמו אמו

מבכור והכל אחד כדמוכח בשמעתין

וא"ת דבפרק מרובה (ב"ק דף עו:)

אמר כל מקום שנאמר שה אינו אלא

להוליא את הכלאים וקאמר למעוטי מאי אי למעוטי קדשים בהדיא כחיב

בהו או כשב פרט לכלאים אם למעשר

תחת תחת יליף מקדשים ואי לבכור

העברה העברה יליף ממעשר והשתא

אמאי אנטריך למילף בכור ממעשר

ומעשר גופיה ילפינן מקדשים הוה

ליה למימר דנילף בכור לידה לידה

או אמו אמו מקדשים וי"ל דלא ילפינן

לידה לידה או אמו אמו אלא כגון הכא

דאיירי בלידה או במעילה דאיירי

בענין אמהות וא"ת ובשמעתין

אמאי לריך ג"ש דלידה לידה או אמו

אמו נילף פסול יולא דופן בקדשים

מג"ם דתחת ממעשר ומעשר מג"ש

דהעברה מבכור וי"ל דג"ש דלידה

ודאמו לריך לשום דרשה אחריתי:

הנך נפישין. וא״ת דנפרק יש נכור

דופן בכור לנחלה הוי דיליף מוילדו

לו בנים לידה לידה מאשה דאית ליה

הכא דהוי ולד והשתא לילף מבכור

בהמה שכן בכור זכר י (מתנות) וי"ל

דאדם מאדם עדיף שכן אין שייך בהו

פגול נותר וטמא דאינו קדשים ושייך

בהו טומאה וטהרה ובפרק ראשית

סגו (חולין דף קלו.) דקאמר פשוט

מפשוט עדיף אע"ג דהנהו נפישי התם

משום דהוי בהמה מבהמה אבל הכא

דבהמה מאדם לא:

זאת היא העולה. הכי כתיב קרא

זאת תורת העולה היא העולה הרי ג' מיעוטי זאת והיא וה' דהעולה

(בכורות דף מו:) אר"ש דיולא

ד ד מיי׳ פ״ן מהל׳ תרומות ה ה מיי פ"ה מהלי איסורי ביאה הל"א ופ"א מהלי משכב ומשב הל"ח סמג לאון קיא טוש"ע יו"ד סי בודה ר"ש בקדשים שאינו קדוש. בפ׳ בתרת דבכורות (דף מש גבי ר"א ברבי יהודה דאית ליה יולא קפג סעיף א: דופן קדוש אמר סבר לה כר"ש דאמר ו וז מיי׳ פ״א מהל׳ מחוסרי בפרה הל״ח: יולא דופן ולד מעליא הוא ותימה דהא ל ח מיי' פ"ג מהלי איסורי מזבח הל"ד והלכה יא: ט [מיי' פ"ב מהל' בכורות ר"ש מודה דבקדשים אינו קדוש כדאמר רבי יוחנן הכא וכדמוכח נמי ה"ל טוש"ע יו"ל סי׳ שה בברייתא דמייתי בסמוך וי"ל דסבר סעיף כד וסימן שטו סעיף כר״ש ועדיפא מדר״ש דאפילו בהדשים

תום' הרא"ש

שתלד ממקום שמזרע׳. ותימה בלא כי תזריע נמי לשון תלד משמע למעוטי יוצא דופן כדדרשינן גבי קדשים כי יולד פרט ליוצא דופן ובפ׳ יודד פרט ליוצא דופן ובפי יש בכור נמי ממעטינן יוצא דופן מוילדו לו. וי״ל דהתם לאו מלשון לידה קא ממעט אלא דגמרינן לידה מבכור אלא דגמרינן לידה מככור כדגמרינן לקמן גבי קדשים ותימה אכתי תיקשי לך הכא גמי ניגמר לידה מבכור. וי"ל דאי לאו כי תזריע הוה מיסתבר למידרש טפי לכדריש ליה רי שמעון. ר" שמעון מ״ט. כלומר אמאי שמפון מי ט. כלומו אמאי לא דריש קרא כדדרשי ליה רבנן:סד"א זכר ודאי. אע״פ דבפ׳ המפלת משמע דלא דרשינז ליה בהכי אלא היכא . דמייתר שאני הכא דכתיבי טובא בן ובת הלכך זכר ונקבה מייתר: **זאת** וגר' היא העולה. הרי אלו ג' מיעוטין ואת והיא וה"א דהעולה שני אבל העולה קמא דריש מיניה העולה עולה ראשונה בפ' תמיד נשחט. ובכל אינך דמפרש ר' שמעון מודה ר' יהודה [דאם עלו לא ירדו] כדמפרש טעמא בזבחים. יתימה והא ר' יהודה סבר פסול פיגול נותר טמא וכל אינך לבר הני ג'. וי"ל כגון שיש הפסק בינו ובין רצפת

א) ל"ל בובחים בפ" ק"ק (דף נט)

תנינא אודהעולה קמא דריש רבא בתמיד נשחט (פסחים נח:) העולה עולה ראשונה מהני ג' מיעוטי ממעט הנך ומתורת מרבינן אינך פסולין דאם עלו לא ירדו כר"ש וא"ת והא ר' יהודה סבר ס' בובפ"ק דובחים (דף כד) דרלפה מקדשת כמובח ואם

כן כולם יעלו והיכי משכחת פסול בכל הנהו לבר מהני ג' כיון דאם עלו לא ירדו וי"ל כגון שיש הפסק בין הבהמה לרלפת עזרה ואם תאמר והיכי ממעט הני ג' פסולי הא לריך חד מיעוט לרובע ונרבע ולכל הנהו דמודה רבי שמעון בהו דאם עלו ירדו וי״ל דנשחטה בלילה

ויצא דמה ממעט תרוייהו מחד מיעוטא דשקולים הם וא"ת קדשי קדשים ששחטן בדרום דאמר בריש מעילה (דף ב:) דאליבא דר' יהודה כ"ע ל"פ דתרד אמאי הא ליכא מיעוטא רביעית ולר"ש נמי לרבא דאמר תרד הא פסולן בקדש הוא דהא אית ליה הכשר בקדשים קלים דכשרים בדרום כמו שאפרש דהיכא דאית ליה הכשר בעלמא איקרו פסולן בקדש וי״ל דשחיטה בדרום הוי כעין שחיטת חוץ וכמו דחנקינהו דמי כדקאמר התם לר״ש:

פשום זכר קדוש במתנה הנך נפישן אמר רב

חייא בריה דרב הונא משמיה דרבא תניא

דמסייע ליה לר' יוחגן יור' יהודה אומר ₁זאת

תורת העולה היא העולה הרי אלו ג' מיעומין

סלקא אדעמין דמביאה קרבן אחד על הלידה ועל החלב. וג סנקח הדעמון דנמיהה קרבן המניה האל לידה (שם). אלא יכול תביא על לידה שלפני מלאת כו׳ ת״ל זאת. משמע על לידה אחת מניאה אחת, על של ידה (שם). אלא יכול תביא על לידה שלפני מלאת כו׳ ת״ל זאת. משמע על לידה אחת מניה אל לידה (שם). אלא יכול תבי של לידה שלפני מלאת בו׳ ת״ל זאת. משמע אל לידה שניה לפסף שנייה אל אלה מניה אל אלה מלאת הפילה נפטרת בקרבן אחד אם לאחר מלאת הפילה בכר נמסייבה בקרבן הראשון קודם לידה שלפני מלאה של לידה שמים הפילה נפטרת בקרבן אחד אם לאחר מלאת הפילה מואם נקבה חלד, לרכות יולא דופן, אבל לענין קדשים מודה שליות קדשון מותר הרי הא כילוד וישבת עליו ימי טומאה וטרה, המם הוא דאימרכאי מואם נקבה חלד, הרפות לידה אחרת לרכות יולא דופן, אבל לענין קדשים מודי (שיז בג). הרי אלו ג׳ מיעוטין. ואת, היא, העולה, הרי אלו ג׳ מיעוטין דרך, דופן פסולה לקרבן, דגבי טומאה וטהרה דאמו הוא ממרפוי המסוב ול מודה של היא מיצוי מעולה על מוקדה על מוקדה על מוקדה מלא מואה לוליב, משעלה על מוקדה מהא של מוצה שלו למובח שעלו למו ידו, דילפיון מעולה על מוקדה על מומרה בל הלילה, משעלה על מוקדה מהא שפור של מיעוטין למעט בו ג׳ פסולין למובח שעלו דלא ירדו, דילפיון מעולה על מוקדה כל השלה המיוחדת ולא כולן (זבחים בו: ובעידו שם פר).